

DEMOKRATİK CUMHURİYETE GİDEN YOLDA BİR KERE DAHA İSTANBUL ANADOLU SAVAŞLARI!..NEDEN BU KONUDA DA YENİ BİR AÇILIM GEREKİYOR?..

Münir Aktolga
Mayıs 2013

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

DEVLETÇİ BURJUVAZİNİN EVRİMİ..

NEDEN YENİ BİR AÇILIM..

YENİ BİR BURJUVAZİ AMA..

TEK BİR ÇÖZÜM YOLU VARDIR, O DA DEMOKRATİKLEŞME..

DEMOKRATİK CUMHURİYETİ İNŞA ETMEK..

NEDEN İSTANBUL BURJUVAZİSİ VE KÜRTLER..

KENDİ TARİHİNİZİ İYİ BİLMEK ZORUNDASINIZ..

Bundan bir süre önce bir yazı kaleme almıştım: “Türkiye’de sınıf mücadeleleri..Nerede bulunuyoruz? İstanbul-Anadolu Savaşları, Yeni-Sivil Anayasa yapımı ve Kürt Sorunu”¹. Burada, içinde bulunduğumuz burjuva devrimi sürecinde yeni bir aşamaya geldiğimiz altını çizerek, bundan sonra artık önümüzde duran iki önemli sorunun (yeni, sivil bir anayasa yapımının ve Kürt sorununun) çözümü için mutlaka burjuvazinin kendi içinde birliği (eski sistemin içinde oluşup gelen Devletçi Tüsiad’cı İstanbul kanadıyla, devrimin öncü kuvveti Anadolu burjuvazisi arasında işin ruhuna uygun bir ittifakı) sağlaması gerektiğini söylüyordum.

Tabi benim burada söylemeye çalıştığım “birlik”, Tüsiad’cı-Devletçi burjuvazinin (şimdiye kadar yaptıkları gibi) gelişmekte olan burjuva devrimini sulandırarak yolundan saptırmak, devrimin öncü kuvveti Anadolu burjuvazisine boyunduruk takarak onu da Devletçi sistemin içine çekmek amacıyla tasarladığı cinsten bir “uzlaşma” değildi! Tam tersine, devrimin daha da ileriye gidebilmesi için kapitalist işletme sisteminin genel kuralları içinde bir tür ittifaktan bahsediyordum ben. Bundan da amaç, Devletçi burjuvazinin Devlet sınıfıyla olan ittifakına son verebilmek, onu da devrimin saflarına çekebilme. En azından, küresel dünyaya açıldıktan sonra onların da artık Devletle olan göbek bağlarının koptuğunu, Devletçi cepheyle olan geleneksel ittifaklarının artık eski varoluşsal anlamını kaybettiğini ortaya koyarak, onları da demokratik devrimci cephenin içine çekmenin mümkün hale geldiğini anlatmak istiyordum. Hernekadar Devletin koltuğu altında iç pazarı sömürerek gelişmiş olsalar da, küresel demokratik devrimin onları da etkilediğini ve varoluş koşulları itibariyle onların da artık ulusalcı cepheden ayrıştığını (kafaları bir yanda gövdeleri başka bir yanda hale geldiklerini) ifade etmeye çalışıyordum.

Ama tabi öyle, birilerinin bazı şeyleri öngörerek ifade etmesi yetmiyor! Çoğu durumda, bunların hayatın içinde yaşanılarak anlaşılması da gerekiyor! Yani, hernekadar toplumsal etkileşim süreçleri (kimyanın konusunu oluşturan doğal etkileşim süreçlerinden farklı olarak) bilişsel öngörüler yoluyla daha önceden açıklanabilirlermiş gibi görünseler de, pratikte işler genede böyle yürümüyor. Çünkü, sürece katılan unsurların bilinçlerini belirleyen maddi varoluş koşulları herkes için aynı değil!. Statükoyu temsil edenlerle, eskinin içinden çıkıp gelenlerin algıları

¹ www.aktolga.de Aktüel Köşe Yazıları, Ocak 2012

arasındaki farklar, son kararı ve problemin çözümünü genede sosyal pratiğe bırakıyor!.

Bu yazıyla İstanbul-Anadolu savaşları konusunu tekrar gündeme taşıma ihtiyacı hissetmem de bu tesbitle ilgili. “Kürt savaşlarında” olduğu gibi bu alanda da öyle hergün birkaç kişi ölecek kan dökülmediği için, olayın boyutları ve sonuçları pek öyle kolay farkedilemiyor!. Herkes (bütün toplumsal aktörler) sadece kendi çıkarını düşünerek, yani kendi penceresinden bakarak yol aldığı için, kiminle birlikte duracağını, hedefe varmak için nelere dikkat etmesi gerektiğini her zaman tam olarak kestiremiyor. Bu durumda da tabii sürecin kör mantığına bırakılıyor birçok şey!

Konu aslında Kürt sorunu kadar önemli bence. Eğer demokratik cumhuriyetin üst yapısını kurabilmeyi başarmaksa amaç, birbiriyle ilişkili olan bütün bu konuları gene ancak birarada ele alarak çözebiliriz. Kürt sorunu diyoruz, açılım diyoruz, silahların bırakılmasıyla bitiyor mu herşey? Yeni bir anayasa yapmadan nasıl çözüldü gözüyle bakacaksınız bu soruna. Peki yeni bir anayasayı kiminle-nasıl yapacaksınız? Ben yaptım oldu mu diyeceksiniz? Ama bunun için bile belirli bazı şeylere ihtiyaç var, çünkü yalnız siz yaşamıyorsunuz bu toplumda. Başkanlık sistemi diyorsunuz, bunu nasıl başaracaksınız peki? Bakın ben size bir denklem kurayım:

Yeni bir anayasa yapımı sorunu+Kürt sorunu+başkanlık sistemi sorunu+İstanbul-Anadolu savaşları sorunu+bölgesel dış politika sorunları ve de +(bütün bunlardan daha az önemli olmayan) “cari açık” sorunu=Demokratik cumhuriyet!.

Denklemin içinde yer alan bütün bu sorunlar direkt olarak birbiriyle bağlantılıdır. Ya hepsini birden çözersiniz, ya da hiçbirini çözemezsiniz. Yani öyle, istediğim kadarını, kendi dar sınıfsal çıkarlarımla elverdiğim kadarını çözerim, gerisi beni ilgilendirmez-bana ne diyemezsiniz.

İkinci bir nokta da, zaman sorunu! Bütün bu sorunlarla-problemlerin çözümüyle zaman faktörü arasındaki birebir ilişki sorunu. Şunu unutmamanız gerekiyor ki, yukardaki denklemde bulunan sorunlardan hiçbirini erteleme lüksünüz yok. Ayrıca, bunları ancak belirli bir takvime uygun olarak çözeniz de gerekiyor. Yani, belirli bir zaman var önünüzde ve siz bu zaman içinde ya bu denklemi çözersiniz ya da o (bu sorunlar) sizi çözecek! Unutmayın ki 21.yy da yaşıyoruz. Eskiden on yılda yirmi yılda yaşanan süreçler şimdi on günde, bazan daha da kısa bir zaman aralığında yaşanıyor. Bu nedenle, ya elini çabuk tutarak gidişe uyduracaksın kendini, ya da o gidiş seni kendisine uyduracak!. Tabii bu ikinci durumda meydana gelecek kayıplar ayrı bir konu! Kısacası, tarihin yeniden yazıldığı şu günlerde bazı konuları günlük çıkarlarımızın ötesine taşıyarak görebilmemiz gerekiyor. Tabii eğer sürecin sancısız ve hızlı gelişmesini istiyorsak, yoksa, baraj patlamış bir kere, bu suyun akışını kimse durduramaz artık!..

Konuyu şöyle kısaca bir özetlemeye çalışalım:

DEVLETÇİ BURJUVAZİNİN DÜNDEN BUGÜNE EVRİMİ..

Devletçi burjuvazinin evrimi, yani, bunların Devletin koltuğu altında yetişmiş olmaktan kaynaklanan duygusal alt kimliklerinin farkına vararak bir üst düzeyde bilişsel bir kimliği üretebilecek konuma erişmeleri sadece öyle isteğe bağlı sübjektif bir olay değildir. Bunun, Türkiye’de kapitalizmin gelişmesi sürecine ilişkin derin objektif temelleri vardır. Bu konuyu daha önceki çalışmalarda bütün ayrıntılarıyla ele aldığımız için burada sadece varılan sonucun altını çizmekle yetineceğim.

Devletçi burjuvazi kendi varoluş koşullarının sonucu olarak içe kapalı bir ortamda-Devletin koruyucu kanatları altında daha başından itibaren tekelci asalak bir sınıf olarak ortaya çıkmıştır. Yani evet, bunlara da tekelci diyoruz ama, bunlarla Batıdaki tekelci burjuvalar arasında bir paralellik falan kurmamak gerekir. Batılı tekelci burjuvalar rekabet ortamı içinde tekelleşerek bu konuma ulaştıkları halde, bizim Devletçi tekeller daha başından itibaren bu durumdadırlar. Burada, Devletle aralarındaki ilişki, birbirlerinin varoluş koşulu olmaları esasına dayanıyor. Devlet, kendisine bağlı bir Devletçi kapitalizm (devlet kapitalizmi değil, Devletçi kapitalizm..bu ikisi farklıdır) yaratarak “modernleşmek”, kendi varoluş koşullarını ölümsüz hale getirmek isterken, Devletçi burjuvalar da bu ortamın-bu yöndeki çabalarının sonucu olarak doğup gelişiyorlar. Ama dikkat ederseniz burada ilişkinin mevcut halistatükoyu-temsil eden tarafı hep Devlet-Devlet sınıfı. Devlet sınıfı-Devletçi burjuva birlik ve çelişkisi-diyalektiği içinde sürecin gelişen-varolanı inkâra yönelik yanı ise Devletçi burjuva tarafı.

Sözü uzatarak konunun dışına çıkmak istemiyorum. 1950-DP hareketini, 1960'ın büyük tablo içindeki yerini falan daha önce ele aldık. 1965'te Demirel'le birlikte kurulan dengenin ne anlama geldiğini de daha önce gördük². Bu süreç içinde Anadolu burjuvazisinin gelişme çizgisini-diyalektiğini de ele almaya çalıştık. **Seksenler ise, değişen dünya koşulları içinde mevcut dengenin artık korunamaz hale geldiği bir ortamı işaret ediyordu. Sadece Anadolu kapitalistlerinin gelişimi ve kendilerine ayrılan payı yetersiz bulmaları açısından değil. Aynı zamanda, Devletçi burjuvalar için de artık ülke sınırları dar geliyor-tekelci konumlarına rağmen-sadece iç pazarı sömürmek onlar için de artık yetersiz kalıyordu. Bir şekilde dışa açılmanın zamanı gelmişti. İşte, Evren-Özal diyalektiği bunu anlatır. Evren'in temsil ettiği Devlet sınıfıyla birlikte o günlere kadar gelen Devletçi burjuvazi Özal'la birlikte eski müttefikine artık sen şöyle biraz köşene çekil, gene kal yerinde, ama kapıların biraz açılmasına da karışma diyordu³..**

Sonrasını biliyoruz! Açılan o kapılardan içeriye giren temiz hava sistemi süratle değiştirmeye, eski dengeleri altüst etmeye başladı. Herşeyden önce, Devletçi burjuvazi sadece iç pazarla yetinen o eski Devletçi burjuvazi değildi artık.

Özal'ın uçağında onunla birlikte dış pazarlar bulmaya giden burjuvaların hepsi Anadolu burjuvaları değildi! Kısa zamanda Devletçisi-Anadolucusu hepsi dışa açılarak ürettiklerini dış pazarlarda da satmaya başladılar. Burjuvazinin her iki kanadı da para kazanmanın bu yeni yolunu keşfetmişlerdi artık.

Ama bu arada içerdeki sınıf mücadelesi de hiç durmuyordu tabi. Çünkü, burjuvazinin her iki kanadı da en azından o eski alışkanlığı devam ettirerek Devletin koruyucu-yol açıcı desteğini hep arkalarında görmek istiyorlardı. Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olmayı göze alamıyordu hiç kimse!

Evet, AK Parti'nin arkasına geniş kitlelerin desteğini de alarak iktidara gelişi olayı bir anlamda Anadolu burjuvazisinin varolan eski dengeleri altüst ederek iktidara gelişini temsil ediyordu, bu doğrudur; ama, sadece burjuvazi içi bir iktidar değişimi olayı değildi bu. Devletçi burjuvazi bağımsız bir sınıf olarak doğup gelişmediği için, Türkiye toplumunun tarihsel gelişme süreci içinde onun hiçbir zaman Devletin-Devlet sınıfının-dışında bağımsız bir siyasi kimliği-buna bağlı olarak da bir iktidar gücü olma özelliği olmamıştı. O, hep varoluş gerekçesi olan Devletin kucağında kalmış, onun gölgesinde iş tutan bir güç- alt sınıf olagelmişti. Bu nedenle, AK Parti'nin iktidara gelmesi olayı aynı zamanda Türkiye'nin tarihsel gelişme diyalektiğine özgü bir burjuva devrimi olayıdır da. AK Parti iktidarıyla birlikte niteliksel olarak antika bir sınıf olan-Osmanlı artığı Devlet sınıfı yerini gerçek anlamda bir burjuva iktidarına bırakmıştır. Üretim

² www.aktolga.de „Osmanlı'dan Bu Yana Türkiye'de Kapitalizmin Gelişme Diyalektiği“, Makaleler..

³ Özal'ın hangi dört eğilimi nasıl biraraya getirdiğini falan daha önce ele almıştık..Erdoğan'a akıl veren danışmanlarının Özal deneyimini iyi kavramaları gerekiyor!..

araçlarının mülkiyetini kendi tasarrufu altında tutan bir sınıf-Osmanlı artığı Devlet sınıfı- yerini özel mülkiyeti temel alan bir başka sınıfa terketmektedir.

Anadolu burjuvazisinin konumu ve rolü böyle. Elde burjuva devrimi bayrağı, Türkiye'ye özgü bir burjuva devrimini ileriye doğru götüren lokomotif güç-sınıf bunlar. Peki ya ötekiler, yani Devletçi burjuvalar onların konumu ne olacaktı bu dönüşümden sonra? Eski Devletçi kabukları kırılan, ister istemez artık kendi ayakları üzerinde yürümek zorunda kalan Devletçi burjuvalar nasıl yol alacaklardı bundan sonra?

Önce şu gerçeğin altını çizelim bir kere daha: Madde ile bilinç arasındaki ilişkide önce gelen daima maddi gerçekliktir. Bilinç-kimlik dediğimiz nöronal etkinlik daima ortaya çıkan maddi gerçekliğin varoluş fonksiyonu olarak belirir. **Bu nedenle, Devletçi kabuk kırıldıktan sonra çırılçıplak kendi ayakları üzerinde kalıveren Devletçi burjuvalar da hemen yeni duruma uyum sağlayarak yeni bir kimlikle yola devam etme noktasına gelemediler. Uzun bir süre-paradoksal bir şekilde- eski Devlet sınıfı'nın karşı devrimci muhalefet cephesi içindeki "modern" bir unsuru olarak yerlerini muhafaza ettiler. O kadar ilginç bir durumu ki bu, üretim süreci içindeki yerleriyle modern anlamda bir burjuva olan bu sınıf (ki bunlar artık o eski ithal ikameci, iç pazarı sömürmekle yetinen tekelci burjuvalar olmaktan çıkmışlar, dünyaya açılma sürecinin içine girmişlerdi) kendi objektif gerçekliğiyle ters düşen bir siyasi konumu sürdürme pozisyonundan kurtulamıyor, Devletçi cephenin dışına çıkamıyordu. Nedeni açıktı! O alan, yani Devlet dışı alan Anadolu burjuvaları tarafından tutulmuştu da ondan! Devrimin bayrağını taşıyan, sürecin siyasi anlamda lokomotifi olan, bir anlamda rakipleri olan "öteki" burjuvalardı da ondan!..Bu garip durumu daha iyi kavrayabilmek için aşağıdaki rakamlara bir bakalım:**

Koç Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç diyor ki, "2013 yılında Türkiye (tahminen) yüzde 5 büyür, biz ise grup olarak bunun 1,5-2 katı büyürüz". Mustafa Koç'un bu tahmininin gerçekleşeceğini söylemek kehanet olmaz aslında⁴. Çünkü, Koç Grubu son 10 yılda; yani AK Parti iktidarları döneminde Türkiye ortalamasının kat kat üzerinde büyümeyi başarmış bir işletmeler bütünüdür. Şöyle ifade edelim: 2002 yılında ödenmiş sermayesi 203 milyon lira iken, 2011 yılında 2 milyar 536 milyon liraya ulaşmıştır. 2002 yılında holdingin (borsa üzerinden) piyasa değeri 2.1 milyar dolar iken, 2011 sonunda bu değer 11.8 milyar doları bulmuştur. 2002 yılında toplam varlıkları 681 milyon lira iken, 2011 yılı bittiğinde bu rakam 98 milyar liraya ulaşır. Grubun 2002'de birkaç milyon seviyesinde olan yıllık net karı 2011'de 3 milyar 148 milyon lira olarak kaydedilmiştir.

Son on yılda AK Parti iktidarları boyunca Koç Grubu'nun bu parlak ticari başarısı Türkiye ekonomisinin gelişimini olduğu kadar serbest piyasanın AK Parti iktidarı karşısındaki bağımsızlığını da gösterir. Yani, son on yıl boyunca AK Parti iktidarları siyasi anlamda Anadolu burjuvalarının iktidarı olarak tanımlansa bile, pratikte, Devletçi burjuvalar olarak anılan "öteki" burjuvalar da bu dönemin nimetlerinden en az Anadolu burjuvaları kadar yararlanmışlardır. Bunun nedeni açıktır. Evet, iktidar Anadolu burjuvalarının elindedir, ama uygulanan politika, dışa açılma, küresel pazarlarda söz sahibi haline gelme, yani daha fazla üretip ihraç ederek "kazan kazan" yoluyla zenginleşme politikasıdır. Ki bu da artık sadece Anadolu burjuvalarının değil eskinin Devletçi burjuvalarının da tercih ettikleri bir politikadır.

Ne kadar ilginç ve paradoksal bir durum değil mi, eski Devletçi-İstanbul burjuvaları son on yıl boyunca da, siyasi olarak halâ karşı devrimci-Devletçi cephenin içinde yer almalarına rağmen, pratikte Anadolu burjuvalarıyla birlikte burjuva devriminin açtığı yoldan yürüyorlar! Bir yandan AK Parti iktidarının kendi zenginlerini kayırdığını falan söyleyerek ona karşı mücadele ederlerken, diğer yandan da daha AK Parti iktidarının o ilk yıllarında-2005-bile örneğin en büyük KİT özelleştirmelerinden biri olan Tüpraş ihalesini kazanarak kendi gruplarına katabiliyorlardı.

⁴ Koç'un gazetecilerle yaptığı (içeriği gazetelerde yer alan) sohbetten..

TÜSİAD'ın ekonomi dünyasında ve dolayısıyla siyasi atmosferdeki ağırlığını anlatmaya gerek yok. Ülkede üretilen katma değerın yüzde 50'si, enerji dışında dış ticaretin yüzde 80'i, kurumlar vergisinin yüzde 85'i, tarım ve kamu dışındaki istihdamın yüzde 60'ı TÜSİAD'ın 600 üyesinin sahip olduğu 4 bin şirket tarafından üretiliyor.

Evet, bilinç geriden geliyor, bu doğru. Ama artık bu alanda da bazı taşlar yerinden oynuyor gibi. Şu sözler 2013 Ocağına kadar Tüsiad başkanlığını yürüten Ü.Boyner'e ait:

“Türkiye sivilleşme açısından çok önemli bir noktaya geldi. Kendisini askeri vesayetten kurtardı...”

Tüsiad'ın davetinden edindiğı izlenimleri şöyle açıklıyor Karaaliođlu: “Yıllardır askeri vesayetin paralelinde görülen ve en çok da bu nedenle eleştirilerin hedefinde olan bir kurumun bugün askeri vesayetten kurtuluşu bir başarı olarak görmesi bile başlı başına başarıdır. Değışim dediğimiz şeyin bir parçası da budur”. Ve devam ediyor Karaaliođlu: “Esasen, Ümit Boyner'in Kürt sorunu başta olmak üzere, anayasa, başörtüsü vb gibi tartışmalı noktalardaki pozisyonu demokrasi hattındadır. Sohbetinde de bu esnekliğı ve cesareti her konuda başarıyla hissettirdi. Görüşlerinin tamamına katılıp katılmamak elbette entelektüel tartışma konusu olabilir ama karşınızda bir demokratın varlığını görüyorsunuz”.

Karaaliođlu şöyle devam ediyor: “TÜSİAD'ın özellikle 28 Şubat'taki çizgisiyle kıyaslandığında bugün geldiğı nokta ülkenin topyekün demokratikleşmesi açısından fayda hanesine yazılacak bir değışimi ifa ediyor. Ümit Hanım, 28 Şubat'ta “5'li çete” içinde bulunmadıklarını ve bu yüzden o döneme ilişkin suçlamaların da haksız olduğunu söylüyor. Bu itiraz, TÜSİAD'ın 28 Şubat'ta bir rol oynamadığını açıklamak için yeterli değildir. Bırakın 28 Şubat'ı, sürecin öncesi ve sonrasında özellikle başörtüsü ve dini görünürlük konularında bugün savunamadıkları birçok yanlışları olmuştur. İmaj ile hakikat arasında anlamlı bir fark yoktur. Patronlar, ekonomik varlıklarını ve sistem üzerindeki ağırlıklarını korumak ve sürdürmek için yükselen yeni siyasi ve sosyal dalgayı bir tehdit olarak görmüşler ve buna göre davranmışlardır. Düne dair analizleri böyleydi...”

Bugün ise, TÜSİAD Başkanı'nın ifadelerinden artık o analizi yapmadıkları izlenimi alıyoruz. Ümit Boyner, özgürlükçü, vesayet karşıtı ve dindarlıkla kavgayı bırakan bir profili anlatıyor.

Bir arkadaşımız, “Sizden sonra gelecek Muharrem Yılmaz'a ne tavsiye ediyorsunuz?” diye sordu. Ümit Hanım da bu soruyu nezaketle gülerek cevapladı. Naçizane tavsiye bizden gelsin... Değışimi sahicleştirmeye, derinleştirmeye ve kalıcılaştırmaya devam etmek lazım. TÜSİAD'ın topluma daha çok demokrasi borcu vardır⁵”.

Aynen! Karaaliođlu meseleyi o kadar güzel ortaya koymuş ki, aslında benim söylemeye çalıştığım herşey var bu satırların arasında.

⁵ M.Karaaliođlu, 21 Aralık 2012, Star Gazetesi

NEDEN YENİ BİR AÇILIM..

Karaaliğlunun bu yazısı 21 Aralık 2012'de kaleme alınmış. Tesadüfe bakın ki, tam bu arada aralarında Koç'un da bulunduğu bir grup 5,7 milyar dolar vererek köprü-otoyollar ihalesini kazanıyor! Ve gene tesadüfe bakın ki, bu arada A.Doğan da (4 Ocak 2013) kendi medya mensuplarına bir mektup yazarak barış sürecine sahip çıkılması gerektiğini, medya mensuplarının yazılarında "barış dilini kullanması gerektiğini" söylüyor! Nitekim, açın bakın Doğan Medya Grubu'nun gazetelerine ve yayın organlarına, bu tarihten sonra tamamen farklı bir dilin kullanıldığını göreceksiniz. O zamana kadar AK Parti ve Erdoğan düşmanlığının kör ettiği kalemler sanki birden hidayete etmiş gibi değişiverdiler!.

Peki ne zamana kadar sürdü bu balayı havası? İçinde Koç'un da bulunduğu köprü-otoyol ihalesi iptal edilene kadar! Hani, iptal olayı, sadece ihale bedeli (5,7 milyar dolar) az bulunduğu için olsa birşey değil, yani anlaşılabilir; ama asıl gerekçe çok ilginçti: "Halkın malı bu şekilde özel sektöre nasıl satılmış!" E, nasıl olmalıymış peki? "Halkın malı halka satılmalıymış!" Kim söylüyor bunu? Anadolu burjuvazisinin ideoloğluğuna soyunan bir grup! Arkasından da Erdoğan'ın iptal kararı geliyor tabii!

Fesuphanallah!! Bir zamanlar bir Ecevit vardı başımızda, "Halk sektörü" falan diye kapitalizme alternatif yaratmaya çalışarak saçmalayan, şimdi bir de Anadolu burjuvazisinin ideolojik klavuzları mı- yol göstericileri mi eklenecek buna! Şu işe bakın, dünyaya sadece Anadolu kapitalizminin penceresinden bakacağım derken nerelere varıyor işin ucu!

AK Parti'nin iktidara geldikten sonra yaptığı en devrimci işin özelleştirmeler olduğunu hep söylemişimdir. Çünkü başka yolu yoktur bunun. Devletçi üretim ilişkilerini tasfiye etmenin başka yolu yoktur. Eğer bu bir devrimse-bir burjuva devrimiyse, Devlet sınıfının "tasarruf" yoluyla kontrolü altında tuttuğu üretim araçlarının mülkiyetinin Devletin elinden özel sektörün-yani kapitalistlerin eline geçmesi de kaçınılmazdır. Hem Devlet sınıfına karşı mücadele edeceksin, onları iktidardan indireceksin, hem de Devlet mülkiyetine dokunmayacaksın bu mümkün değildir. Yani, iyi yaptılar işlerini-doğru yaptılar! Bu arada hiç öyle Ecevit vari "halka satma-halk sektörü yaratma" saçmalıklarına falan kaçmadan, işin adını da doğru koyarak, direkt olarak özelleştirme dediler buna ve de dediklerini yaptılar, ben de bunu alkışladım.

Ama son zamanlarda, sanki yeni bir keşifmiş gibi, "özel sektöre değil de halka satma" gibi yeni şeyler duymaya başladık AK Parti'ye yol göstermeye çalışan bazı çevrelerden. Bunlara, "İslam'da faize yer olmadığından" yola çıkılarak "kapitalizme karşı alternatif bir İslam ekonomisi" yaratmanın mümkün olduğu iddiaları da eklence-nince insan ister istemez "ne oluyoruz"! demeye başlıyor! Anadolu burjuvaları banka ve kredi sistemini kontrolleri altında tutan İstanbul burjuvazisine karşı mücadele edeceğim derken olaya ideolojik boyut mu kazandırmaya çalışıyorlar sorusu belirginleşmeye başlıyor! Hani tam, helâl olsun bak devrim denilen şey aşağıdan yukarıya doğru böyle yapılır derken, bunlarda mı toplum mühendisliğine soyunmaya başlıyorlar sorusu takılıyor insanın kafasına! Ne demek o "kapitalizme alternatif İslami bir sistem"! İslam bir din, kapitalizm ise belirli bir üretim ilişkileriyle birlikte ortaya çıkan toplumsal bir işletme sistemi. İslam kapitalizme karşı nasıl bir alternatif oluyor ki! Açıkça olmasa bile burada kastedilen şu aslında: Hani Anadolu burjuvazisi İslamcı bir kökten-kültürden (bilgi temelinden) geliyor ya, kapitalizmi İslamcı bir yaklaşımla yorumladın mı buradan pekala devrimle birlikte üretim araçlarının mülkiyetinin de İslamcı Anadolu burjuvalarının eline geçmesi gerektiği sonucunu çıkarabilirsin! İslamı bir inanç-kültür-yaşam bilgileri sistemi olmanın ötesine götürerek onu bir ideoloji haline getirirsen, buradan pekala üretim araçlarının mülkiyetinin de İslamcı burjuvaların eline geçmesi gerektiği sonucunu çıkarabilirsin!. Ki bu da İstanbul-Anadolu savaşlarında Anadolu burjuvalarının elinde güçlü bir silah haline gelebilir!. Faiz, İslam falan derken buna biraz da kapitalizme alternatif yeni tipte bir solculuk sosu kattın mıydı ya, al sana bir Anadolu burjuvası ideolojisi! Kimseyi suçlamıyorum

ama, açıkçası ben böyle bir tehlikeyi görüyor, bunun kokusunu alıyorum ortalıkta! Benim hayatım senelerdir hep o pozitivizm virüsüne karşı mücadeleyle geçtiği için, ister istemez bu konuda hassas hale geldi burnum!.Sakin bana, “ama bu sefer biraz işi abartıyorsun” falan demeyin, böyle başlar bu işler!

YENİ BİR BURJUVAZİ AMA!..

Bakın ne diyor sayın bakan:

“Bakan Çağlayan, Koç Holding Başkanı Mustafa Koç’un ‘Yerli otomobil, ticari intihardır’ sözünü kınadı. Koç’un konuşmasını düzeltinceye kadar eleştirmeye devam edeceğini söyleyen Çağlayan “Bazı arkadaşlarımız zaman zaman kibleyi şaşırılmış olabilir” dedi. ‘Bazı gazeteler özel sektöre baskı yapıyor’ diye eleştiriyor. Arkadaş, ben yaparım”⁶.

Aynı gün Facebook’daki sayfamda haberin altına şunları yazmışım:

“Şimdi ne bu!! Adam “vizibilitesini çıkarmış” ve böyle bir yatırım intihar olur diyor, bitti! Sana ne oluyor! “Efendim, onlar Fiat’ın, Renault’un temsilcisiymiş” falan!..Olabilir!..Hani globalleşme çağındaydık!..Nedir bu milliyetçi çıkışların anlamı!..AK Parti’nin ve Erdoğan’ın önünde sadece Devletçi cephe engeli yok, bir de, dünyaya sadece Anadolu burjuvazisinin penceresinden bakmaya çalışan kendi içindeki jakoben kanadın kulağa hoş gelen hamaset dolu çıkışları da var..AK Parti kendi icindeki bu jakoben-"sol" kanada da dikkat etmek zorunda!..Sadece arabanın önüne engel koyanlar değil, gereğinden fazla gaz verdirerek onun yoldan çıkmasına-kaza yapmasına neden olanlar da tehlikelidir”!..

Bu eleştiriye cevap sevgili C.Ertem’den geldi. Hergün yazılarını ilgiyle izlediğim ve birçok konuda genellikle görüş birliği içinde olduğumuz Ertem olayı şöyle ortaya koyuyor⁷:

“Türkiye’de birçok gelişmenin doğru tartışılmadığı kanısı galiba hepimizde var.Bu yalnız politik alanla sınırlı değil, işte, ekonomide olan şu yerli otomobil tartışması.

Sanıyorum burada, başta Sanayi ve Ekonomi bakanlıkları ve bizzat sayın bakanların kendileri olmak üzere, yerli otomobili simgesel bir olgu olarak ele alıyorlar. Örneğin Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç’un ‘yerli otomobil intihar olur’ çıkışına bağlı olarak, bunun Türkiye’nin marka değeri ile ilgili bir sorun olduğunu söyledi.Çağlayan’ın ve tabii ki hükümetin bu anlamda yerli otomobile tarihsel-simgesel bir yük yüklediği belli. Bunun haklılık payı var; burada sorun, Türkiye’de ekonomideki oyuncuların da siyasette olduğu gibi, bundan sonrası için hazırlıklı olup olmadığı, anlayışlarının, dünyaya, Türkiye’ye ve ticarete bakışlarının değişip değişmediği.

Şimdiye değin hazır pazarlara dayanarak, devletin korumasında ve ancak devletin altyapısını hazırladığı alanlarda faaliyet gösteren, yanlış yatırım yapsa bile içinde bulunduğu tekelci yapıya dayanarak yüksek kârlar elde eden bir özel sektörle Türkiye ancak bir yere kadar gidebilir. İşte ‘yerli otomobil’ tartışması özünde budur. Ama Türkiye’de siyaset kurumu bunu yeni görüyor; Zafer Çağlayan bunun için ‘Türkiye marka çıkarmalı, yapamayan, yapmasın tamam, ama diğerlerinin de önünü tıkamasın’ diyor. İşte sorun budur, örneğin otomobil ya da uçak neyse bunu yeni bir markayla baştan üretmek ve pazar aramak Koç için intihar olabilir, doğrudur. Ama Koç, Türkiye adına konuşmamalı.

Siyasette Kürtler’le, Türkler’in eşit olduğunu yeni anlamaya, anlatmaya ve bunu Anayasal güvenceye kavuşturarak bu topraklarda barışı kalıcılaştırmak adımlarını yeni atmaya başladık; çok şey kaybettikten sonra. **Şimdi yıllardır Türkiye’de her dediği olmuş tekellerin, artık Türkiye adına konuşamayacağını; yalnız, hepimiz gibi kendi aileleri ve**

⁶ 21 Nisan, Gazetelerden..

⁷ „Simgesel ve Tarihsel bir Arayış“, C.Ertem, Star Gazetesi, 24 Nisan 2013

şirketleri adına konuşabileceğini anlıyoruz. Aslında bu ikisi birbirine bağlı. Şimdiye değin, üç-beş aile hepimiz adına, Türkiye adına konuştuğu için Kürt sorunu diye bir sorunumuz oldu, bunun için bugün borç batağındaki İtalya'nın, İspanya'nın küresel sanayi markaları oldu, bizim olmadı. Biz ancak İtalya'nın küresel markasının bayiliğini yaptık ama o bayileri de Türkiye adına konuşturduk, sonra da buna demokrasi dedik. İşte hükümetin sanayide 'babayiğit' araması bu anlamda demokrasi talep eden burjuvazi aramasıdır. Yani sorun sadece otomobil yapan bir babayiğit bulunup bulunamaması değildir.

Şimdilerde içinde bulunduğumuz barış sürecinin kalıcılaşması, yeni demokratik bir Anayasa ve siyasetin bütün bu dinamiklerle yeniden yapılandırılması çok açık söyleyeyim ki, Türkiye'nin 'eski' yapıları ile rekabet edecek, onları intihara sürükleyecek kadar rekabet edecek, teknolojiyi yalnız uygulayacak değil, üretecek ve ticarileştirecek ve bütün bu sürece siyasi olarak -hükümetten bile daha fazla- sahip çıkacak yeni bir burjuva sınıfı ile olur. İşte hükümetin 'babayiğit' arayışı ve yeni bir otomobil markası ısrarı budur. Bu anlamda bu arayış simgesel ve tarihseldir".

Yani, sevgili Ertem diyor ki: "Şimdiye değin hazır pazarlara dayanarak, devletin korumasında ve ancak devletin altyapısını hazırladığı alanlarda faaliyet gösteren, yanlış yatırım yapsa bile içinde bulunduğu tekeller yapıya dayanarak yüksek kârlar elde eden bir özel sektörle Türkiye ancak bir yere kadar gidebilir". Doğru söze ne denir, kesinlikle katılıyorum. Ve sanıyorum bu konuda şimdiye kadar en çok yazan da ben oldum. Hepsi bir yana, sadece, "Kimlik Sorununu Tartışıyoruz, "Devşirme Burjuva Kimliği ve Bunun Nöropsikolojik Temeleri"⁸ başlıklı Makale bile bu konuya açıklık getirmek için yeterlidir sanırım.

Ancak olay burada bitmiyor. Sürece sadece Anadolu burjuvazisi açısından, onun penceresinden bakmak yetmiyor. Çünkü, işin içine sınıf ve "çıkar" girince görüş ufku belirleyen koordinat sistemini koyduğunuz merkez hemen olayın boyutlarını değiştirir ve öyle olur ki, ondan sonra artık sürece objektif-bilişsel olarak değil sübjektif olarak bakmaya başlarsınız! Ve hiç farkında olmadan burjuvazinin iki kanadı arasındaki mücadelede taraf olma durumu ortaya çıkar!

İş bu noktaya gelince, altı çizilmesi gereken içiçe geçmiş vaziyette iki süreç çıkıyor karşımıza: Birincisi açık, senelerdir yazıp duruyorum. Türkiye'de Anadolu burjuvazisinin gelişimi ve AK Parti'yle birlikte iktidara gelişi, sistemin tarihsel evrimi açısından, zamana yayılmış bir şekilde gelişen burjuva devrimine işaret eder. Olaya bu açıdan bakınca Devletçi-İstanbul burjuvazisiyle (TÜSİAD'cılarla) Anadolu burjuvazisi arasındaki çelişki basit bir büyük-küçük çelişkisi olmanın çok ötesindedir. Bu açıdan aradaki fark niteliklidir. Bunlardan biri politik olarak halâ eski Devletçi sistemin-cepheinin içindeki bir unsurken, diğeri bunun tam karşısında, modern kapitalist ilişkileri temsil eden devrimci bir unsurdur. Şimdiye kadar geline yol bunun en açık örnekleriyle doludur.

Az önce "içiçe geçmiş" olduğunu söylediğim süreçlerden ikincisi ise, eskinin İstanbul burjuvalarının yeni Anadolu burjuvalarına göre daha büyük olmalarıyla, bunların eskiden beri kazandıkları mevziler nedeniyle kapitalist sistem içinde daha avantajlı bir konumda olmalarıyla ilgilidir. Meseleye bu açıdan bakınca olay, İstanbul'un büyük burjuvalarıyla Anadolu burjuvaları arasındaki sistem içi bir çelişki boyutuna indirgenir. Örneğin, eskinin bu büyük burjuvalarının birçoğunun bankaları bile varken, Anadolu burjuvaları bu türden olanaklara henüz daha sahip değildirler. Bu yüzden de kredi mekanizmaları falan halâ daha çok hep o büyüklerden yana çalışır ülkede. Bu nedenle, olaya bu açıdan bakınca aradaki mücadelenin daha çok sınıf-sistem içi bir mücadele, büyük-küçük mücadelesi olduğu, sistemin olanaklarını kimin daha çok kullandığı-kullanacağı sorunu çıkar ortaya.

⁸ www.aktolga.de Makaleler, Eylül 2010

Bir yanda eski Devletçi sistemin içinde Devletin kanatları altında gelişerek büyüyen İstanbul'un büyük burjuvaları, diğer yanda da, onlar kadar büyük olmamakla birlikte, ama gene de son yıllarda iyice palazlanarak onlara bacak germeye başlayan yeni devrimci Anadolu burjuvaları. Mücadele normaldir tamam da burada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir nokta var.

Anadolu burjuvaları bu mücadelede hiçbirzaman büyüklere karşı küçüklerin, ya da daha ortaboy olanların temsilcileri olarak çıkmazlar ortaya. Onlar, burjuva devrimi sürecinde başı çeken lokomotif konumlarını-yani devrimci kimliklerini- öne sürerek işi götürme taraftarıdır. Kendi açılarından bunda haklıdırlar da. Eski sisteme karşı verilen mücadelelerin sonunda eski Devletçi yapı yıkıldığı halde onun bir parçası durumunda olan Devletçi burjuvazi konumundan hiçbirşey kaybetmeden halâ karşılarında durmaktadır. Bu yüzden de onlar bunun bir haksızlık olduğunu, Devletçi burjuvaların halen ellerinde bulunan imkanlara eski sistemin içindeki imtiyazlı durumlarından dolayı sahip olduklarını söyleyerek, eski sistemin yok oluşuna paralel olarak bu olanakların da onların elinden alınması gerektiğini söylemekte, bir tür devrimci "mülksüzleştirmeden" bahsetmektedirler.

Bakın, sevgili Ertem ne diyor: "Türkiye'nin 'eski' yapıları ile rekabet edecek, onları intihara sürükleyecek kadar rekabet edecek, teknolojiyi yalnız uygulayacak değil, üretecek ve ticarileştirecek ve bütün bu sürece siyasi olarak -hükümetten bile daha fazla- sahip çıkacak yeni bir burjuva sınıfı ile olur. İşte hükümetin 'babayiğit' arayışı ve yeni bir otomobil markası ısrarı budur. Bu anlamda bu arayış simgesel ve tarihseldir".

Meselenin canalıcı noktası işte burası! Burada benim söylemek istediklerimle arada o kadar ince bir çizgi var ki, ilk bakışta olayın özü gözden kaçıyor gibi. Ben diyorum ki, "onları intihara sürükleyecek kadar rekabet edecek"..sürece siyasi olarak hükümetten bile daha fazla sahip çıkacak yeni bir burjuva sınıfına olan ihtiyaç" gene dursun ortada! Eğer gerçekten durum böyleyse, hiç kimsenin şüphesi olmasın sürecin diyalektiği böyle bir sınıfı yaratır da. Ama, tam şu geçiş aşamasında, tam yeni bir anayasanın hazırlanması için ittifaklara ihtiyaç duyulduğu aşamada, barış sürecinin oturması açısından en kritik dönemde hükümeti de arkasına alarak İstanbul burjuvalarını "intihara sürükleyecek kadar rekabetin"-bu türden bir jakobenliğin- sırası değildir!

Hem sonra bu iş bir kere başladımıydı ya öyle İstanbul-Anadolu savaşıyla falan kalmaz, işin ucu otomatikman küresel sermayeyle olan ilişkiye de sıçrar! Sen tutmuşsun bir sürü ilişkiler içine girmişsin şimdiye kadar, şimdi ise birden, arkana hükümeti de alarak, Anadolu sermayesi falan derken, özünde "millicî"-korumacı bir politika izlemeye başlayacaksın! Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu derler adama! Anadolu burjuvazisi şimdiye kadar kendi çıkarlarını-politikasını küresel sermayeyle bütünleştirerek ayakta kaldı ve bugünlere ulaştı. Şimdi birden "U" dönüşü yapmaya kalkarlarsa adamı şeytan çarpmış gibi duman ederler vallahi! Hem de üstelik haklı konuma da girerler bu durumda. O zaman, bu türden bir politikayı yürütenlere de "milliyetçi" gözyaşları dökerek-bugünkü "ulusalcıların" korosuna katılmaktan başka yol kalmaz!

Bakın, Devletçi burjuva kimlikleriyle onları beğenmesek de, geçmişleri dolayısıyla onları tu kaka etmekte haklı olsak da, bütün bunlar şu gerçeği değiştirmez: Onlar da son tahlilde burjuvadır. Ve bugün artık onlar da küreselleşme sürecine entegre olmuşlardır. Ben Almanya'da evimin bodrumundaki çamaşırhaneye indiğim zaman oradaki çamaşır makinalarının çoğunun Beko olduğunu görüyorum artık. Sırası mı şimdi Beko'lara karşı "onları intihara sürükleyecek kadar rekabetin"! Hem sonra niye intihara sürükleniyorlar ki, o gözükara-idealist Anadolu burjuvaları da daha iyisini, daha ilerisini yapsınlar, intihar neyin nesi! Yani Anadolu burjuvaları yapınca otomatikman daha mı iyi çalışacak o makinalar? Tamam, eğer gerçekten durum böyle olursa, o zaman biz de onların ürünlerini alırız olur biter. Serbest rekabet böyle olur. Kim daha iyi kalitede, daha ucuza üretirse onun borusu öter.

Ben Anadolu burjuvasıyım diye hükümeti arkana alıpta korumacılık talep ederek, milliyetçi duygularla olmaz bu iş! Tamam, Koç'lar Fiat'la, başka bir Tüsiad üyesi de başka bir küresel grupla ortak, e, o zaman "yerli milli" otomobille-ya da başka bir ürünle-bunları bu kimliklerinden dolayı "burası bizim ülkemiz, burada bizim borumuz öter" deyip (elimizdeki iktidar gücünü kullanarak) intihara mı sürükleyeceğiz! Yoksa otomobilin yerli-millî olanı sırf bu özelliğinden dolayı otomatikman daha iyi kalitede ve daha ucuza mı olacak! O zaman hangi küresel sermaye güvenir de gelir ki ülkeye! Gelen adam tabii ki içerde birileriyle işbirliği yapacak, e, sen onları bu işbirliğinden dolayı küçümsersen, arkasında devlet desteği olan yerli-millî burjuvalar aracılığıyla "intihara sürüklemeye" yöneltirsen, kiminle iş yapacak o küresel sermaye! Yoksa, Anadolu sermayesiyle işbirliği yaparlarsa ona laf yok mu diyeceğiz! Bu işler boştur!

TEK BİR ÇÖZÜM YOLU VARDIR, O DA DEMOKRATİKLEŞME..

Ben iktisatçı falan değilim, ama Türkiye'nin bir cari açık sorunu olduğunu bilecek kadar da bu işlerin içindeyim! Bakın açık söylüyorum, Türkiye'nin bu problemi çözebilmesinin tek yolu ne "milliyetçiliktir" ne de korumacılık! Bu işin tek yolu vardır: Küresel sermayeyi ülkeye çekebilmek!. Bunun yolu ise DEMOKRATİKLEŞMEKTEN geçiyor. Bitti! Kimse başka yol falan aramasın! Ne öyle "kapitalizme alternatif İslami bir sistem", ne de "millî" otomobil veya buna benzer başka birşey! Ha, o özel tipte olan Anadolu burjuvaları yerli-millî malzemeleri kullanarak otomobil mi yapacaklar, tamam, yapsınlar, kim karşı çıkabilir ki buna! Tamam, Koç'la da, bilmem hangi küresel sermaye grubuyla da rekabet etsinler, kim ne diyebilir buna! Ama bir şartla, diğerlerinden daha iyi kalitede ve daha ucuza üreteceksin; ya da, yeni, daha ileri bir bilgi-fikir üreterek bunu pratiğe geçirerek yapacaksın bunu. Yani, diğerlerinden üstün olacaksın. Yoksa, "yerli-millî" falan diyerek arkana hükümeti de alarak korumacılıkla olmaz bu iş! Dedim ya, tek yolu demokratikleşmektir bu işin. Hem ekonomide, hem de siyasette her alanda demokratikleşmektir. Bakın o zaman 21.yy rüzgarları nasıl katıyor Türkiyeyi önüne!

Bak, ne güzel işte, Kürt sorununu çözme yolunda ileri bir adım attınız, korkmayın yürüyün bu yolda. Tüsiad'la Koç'la, onların sahip olduklarıyla falan uğraşacağınıza yeni değerler yaratmaya bakınız. Bakın bir Güney Kore'nin Samsung'una! Adamlar dört ayda Apple'a 280 milyar dolar değer kaybettirmişler!."İntihara sürükleyecek rekabet" böyle olur işte! Siz tutuyorsunuz "millî" arabayla falan uğraşıyorsunuz hala! Arabanın en "millisini" yapsanız ne olacak! Ona ayıracağınız sübvansiyon yerine eğitime olan yatırımı daha da arttırın. Zaten arttırdık mı diyorsunuz, tamam, ben de zaten o yüzden destekliyorum ya sizi, ama yetmez ("evet ama yetmez"!). Bilgi, bilgi! Bilgi üretimi! Bu işin başka yolu yoktur!

Tamam, Türkiye burjuvazisinin İstanbul ve Anadolu kanatları olarak kendi aranızda istediğiniz kadar mücadele edin, ne yaparsanız yapın, bizi ilgilendirmiyor bu!. Ayrıca zaten bütün bu mücadeleler de sınıf mücadelesinin kapsamı içindedir. Yani, sınıf mücadelesi deyince bundan sadece burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki mücadeleyi anlamamak gerekir. Büyük burjuvaziyle Anadolu burjuvaları arasındaki mücadele de özünde sınıfsal bir karakter taşır. Ama ben diyorum ki, şu an bunu öne almanın sırası değildir. Çünkü bu mücadele son tahlilde artık sistem içi-yani kapitalist sistemin kendi içindeki-bir mücadele haline dönüşmüştür. Önce şu yeni anayasa bir yapılsın, Kürt sorunu bir yerine otursun (yani, eski sistemi temsil eden Devlet sınıfı bir daha belini doğrultamayacak hale gelsin), demokratik cumhuriyetin üst yapısı oluşsun bakalım, ondan sonra ne yaparsanız yapın, isterseniz birbirinizi yeyin; ama henüz daha bu lükse sahip değiliz! Şu anda yapılması gereken, güçleri bölmek değil, mümkün olan bütün potansiyeli aktif hale getirerek önümüzdeki eşiği aşabilmektir. Yok, İslamda da faiz yokmuşta, yok, bankalar halkı soyuyormuşta!..Sanki yeni mi bütün bu sorunlar! Yarın, Anadolu burjuvaları olarak sizin de bankalarınız olunca siz de soyacaksınız o halkı, kapitalizmin özü budur! Sizin derdiniz şimdiye kadar hep onlar soydu, pastadan en büyük payı hep onlar aldı, artık biraz da biz yiyelim şu yağurdun kaymağını! İyi

kardeşim yeyin, ne yaparsanız yapın da, hele önce şu dereyi bir geçelim! Şu ortak engeli-Devletçi sistemi bir safdışı edelim, yeni Türkiye'nin üst yapısını-yeni anayasayı-bir çıkaralım. Biliyorum sabrınız taşıyor ama!!..

Böyle giderse, düşmanımın düşmanı dostumdur diyerekten gene başlayacak birileri "terörden" falan medet ummaya! Görmüyor musunuz, ülkede otuz yıldır süren, binlerce gencin hayatına malolan bir savaş sona eriyor ama, buna bile sevinemiyor bazıları! "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganlarını duymuyor musunuz! Hiç öyle kendi gücünüzü abartarak karşı tarafı küçümsemeyin! Şunu unutmayın ki, sizin gücünüz kerameti sizlerin kendinden menkul şeyhler olmanızdan değil, sizin ve Türkiye'nin çıkarlarının zamanın ruhuyla örtüşmesinden-21.yy rüzgarlarının sizleri arkanızdan itmesinden kaynaklanıyor. Bu gerçeği gözardı ettiğiniz an bitersiniz! Öyle, "halk sektörümüştü", "kapitalizme alternatif bir İslam ekonomisi" yaratmış falan, bunları unutun. Kapitalizmse kapitalizm, kapitalizm kimsenin yarattığı bir rejim-işletme sistemi değildir! Ve sınıflı toplum sınırları içinde bunun başka alternatifi falan da yoktur! Kapitalizmin alternatifi modern sınıfsız bilgi toplumdur, ki oraya da bir ideolojinin önderliğinde-bu ideoloji İslam ideolojisi bile olsa-toplum mühendisliği yöntemleriyle varılmaz.

DEMOKRATİK CUMHURİYETİ İNŞA ETMEK..

Azıcık daha sabır! Ne kaldı şurada! Acil görevin yeni anayasa sorununu çözmek olduğu konusunda herkes aynı görüşte sanıyorum!. E, nasıl çözülecek bu sorun? Tek bir yolu var bunun: Mecliste BDP ile ittifak yapılacak!. Onların da başka alternatifi yok zaten. Sakın, olmazsa „bir dahaki seçimlerden sonraya kalır“ falan diye işi yokuşa sürmeye kalkmayın!. Önce bu yolu bir deneyeceksiniz. Ancak bu olmazsa o zaman diğeri gündeme gelebilir. Şu an mecliste mümkün olan bir uzlaşmayı göze alamadan bir dahaki seçimlerden de bir sonuç alamazsınız. Bu bir!

İkincisi de şu başkanlık sistemi sorunu; ya da, buna benzer, „koalisyonları falan önleyebilecek“ türden alternatif bir başka sistem sorunu. Peki bunu nasıl başaracaksınız? Bunun da tek yolu var, ki o da gene BDP'yle uzlaşmadan geçiyor. Yani öyle tek başınıza-Anadolu burjuvazisi olarak kuramazsınız demokratik cumhuriyeti!.

Hem sonra, başkanlık sistemi olayının da iki boyutu var. Birincisi açık, Kürt sorununun çözümüyle birlikte („ademi merkezîyetçi“ sistemle birlikte) ele alınabilecek bir alternatif bu. Bunun da ötesinde, silahlar susupta fikirler ve siyaset konuşmaya başladıktan sonra artık hala şu yüzde onluk barajla yola devam edemez Türkiye. Adamlara, hem gelin, siyaset yapın diyorsunuz, ama hem de yüzde on barajla onların yolunu daha başından tıkiyorsunuz, bu olmaz! Ama, öte yandan, „hemen“ barajı kaldırmakta mümkün değil. O zaman bu iş, oylar bölüneceği için gene en çok Devletçi cephenin işine yarayacak!. Bölünen oylar ve koalisyonlar dönemi başlayacak ülkede. E, ne yapacaksınız o zaman? İşte başkanlık sistemi bu sorunun cevabı olarak geliyor gündeme.

Olayın bir diğeri boyutu da “kuvvetler ayrılığı” sorunuyla ilgilidir. Çünkü, Türkiye somutunda “kuvvetler ayrılığı” sorunu sadece klasik anlamda bir demokrasi sorunu değildir! Yani, görünüşün aksine, asıl tartışılan konu, yasama, yürütme ve yargının birbirlerinden ayrılarak bağımsız hale gelmeleri sorunu değildir bizde. “Ayrı” olması gerektiği düşünülen iki kuvvet, Devlet sınıfının ve halkın seçtiği iktidarların kuvvetleridir burada! Hani o, “egemenlik ulusundur”, ya da, esas olan “halkın egemenliğidir” ilkeleri falan var ya, Türkiye’de bunlar şimdiye kadar sadece görünüşü kurtarmak için konulmuş sözlerden öteye gidememiştir. Asıl iktidar, asıl güç-kuvvet

halkın seçtiklerinde olmamıştır. Güç, daima Osmanlı artığı Devlette-Devlet sınıflarında⁹ kalmıştır. Devlet, kendi gücünü halkın seçtiklerinin gücüyle paylaşırken ipleri hep elde tutmaya çalışmış, bunu da, anayasaların değişmez kuralları haline getirmiştir!. Yani öyle, yargının, yasama ve yürütmenin tek elde toplanmasının önüne geçmek falan değildir Türkiye’de tartışılan. Devlet sınıfının devre dışı kalmasının yaratacağı endişe gizlidir olayın altında!. Zaten 82 Anayasası da bu endişeyle kaleme alınmıştır!. Gerçi, 61 Anayasası da öyleydi ama!

İşte, Devrimin lokomotifi Anadolu burjuvazisi, elini kolunu bağlayan bütün bu engellerin farkında olduğu için, “başkanlık sistemi” kartını açarak, bununla, biryandan Kürt sorununun çözümüne bağlı olarak sistemin felç olma tehlikesinin önüne geçmeye çalışırken, diğer yandan da, “bütün iktidar halkın seçtiklerine” sloganıyla Devlet sınıfını iktidara ortak olma konumundan uzaklaştırarak onları sistemin klasik bürokratları haline getirmeye çalışmaktadır..

Olay açık! Peki ama nasıl çözülecek bu sorun, iş gelip oraya dayanıyor! Çünkü, bu basit bir kanun değiştirme olayı değil, şimdiye kadar varolan sistemin bütün bir üstyapısını değiştirme olayı. Yani, ucu yaşanan demokratik devrim sürecine dayanan esasa ilişkin bir sorun.

Bir kere şunu unutun, sadece Anadolu burjuvazisinin penceresinden bakarak, sadece Anadolu burjuvazisinin etkisi altında olan güçleri harekete geçirerek bu sorunu çözemersiniz! Bu iş için, bir, Kürtleri yanınıza alacaksınız, ama tek başına bu da yetmez, iki, İstanbul’un büyük burjuvalarını da yanınıza alacaksınız! Halkın devrim sürecini destekleyen kısmı zaten sizin yanınızda. Ama bu iki dinamiği de yanınıza almadan AK Parti olarak başkanlık sistemini getiremezsiniz tek başınıza. Hem getiremezsiniz, hem de zaten, sadece Anadolu burjuvazisini temsil edecek bir “başkan” ülkeyi huzura kavuşturamaz. Terörün biri biter diğeri başlar!

Şunu unutmayın, Türkiye öyle başka ülkelere benzemez! Amerika’yla Fransa’yla falan mukayese edemezsiniz Türkiyeyi! “E, efendim, bakın oralarda da başkanlık sistemi var” denilerek olay basite indirgeniyor!. İyi güzel de, oralarda Türkiye’de olduğu gibi son ikiyüz yıldır yaşanan bir kültür ihtilali süreci yok! Türkiye toplumu tarihsel evrim süreciyle oynanılmış kendine özgü bir toplumdur. “Türkiye’de iki Türkiye vardır”¹⁰ derken anlatmak istediğim olayın altında yatan budur benim. Türkiye’de yaşananlar sadece kapitalizmin gelişme sürecine bağlı bir sınıf mücadelesi sorunu değildir!. Bir de bununla içiçe geçen kültürel mücadele sorunu vardır bu ülkenin. Burjuvazisinden işçi sınıfına, aydınlarına kadar kültürel olarak ikiye bölünmüş bir toplumdur bizimkisi. Bu nedenle, böyle bir toplumu tek bir kalıba sokarak idare edemezsiniz. Dizginleri elde tutmaya tamam; ama bunun yanı sıra bütün o farklılıkları da kucaklayarak yönetebilirsiniz Türkiye’yi. Hadi diyelim ki İstanbul burjuvazisini “intihara sürükleyerek” yok ettiniz, bununla bitecek mi olay! Ya o kendisine “ilerici”, “demokrat”, “modern”, “Atatürkçü” diyen kitleyi ne yapacaksınız? Yoksa, II.Mahmut o eski devşirme sistemi kalıntılarını nasıl yok ettiyse, biz de evvel Allah bu işi aynı şekilde başarır, modern devşirmeciliğe de aynı yöntemlerle son veririz falan diye mi düşünüyorsunuz! Eğer böyle düşünenler varsa şaşarım ben onlara!.Dikkatinizi

⁹Osmanlı "Devlet Sınıfları" dört bölümde toplanırlardı: 1-İlmiye (bilimciler): Din (Şeriat-Fıkıh) ve Hukuk adamları. 2- Seyfiye (kılıççılar): Savaş adamları. 3 - Mülkiye: Siyasi düzen adamları. 4 - Kalemeye (kalemciler): Ekonomik düzen adamları". Sakın ha, “ne alakası var bunun Cumhuriyet Türkiye’siyle” demeyin! Osmanlı Devletinin ruhu halâ yaşıyor bizde!..Demokratik cumhuriyet olayı bu enkazın kaldırılması olayıdır bir yerde..Boşuna bu bir devrimdir, burjuva devrimidir demiyoruz bugün Türkiye’de yaşananlara!..

¹⁰www.aktolga.de “Türkiye Toplumunun Tarihsel Evrimi ve Sınıf Mücadeleleri”, Makaleler..

çekerim 21.yy da yaşıyoruz! Bu türden fanatikler daha AK Parti olayını bile kavrayamamış olanlardır. Kendine aşırı güven hastalığı denir bunun adına.

NEDEN İSTANBUL BURJUVAZİSİ VE KÜRTLER?

Peki neden İstanbul burjuvazisi ve Kürtler? Neden, demokratik devrimin bu aşamasında bu iki kesimin desteğini de yanına almak zorundadır AK Parti-Anadolu burjuvazisi? Çünkü, yeni sistemin, yani demokratik cumhuriyetin eşiği, ancak sistemin bu iki belirleyici dinamiğinin desteği de alınarak aşılabılır.

İstanbul burjuvazisinin konumunu tartıştık, bu açık, Kürtlere gelince, aynen Müslümanlar gibi¹¹ Kürtler de bu ülkenin mazlumlardır. Batıcı kültür ihtilali Oryantalizmle karışık yapay bir toplum mühendisliği aracılığıyla onları da mazlumlara kervanına katmıştır.

Beğenelim beğenmeyelim, Türkiye'nin gerçeği budur. Bütün o Devletçi cephenin içinde yeni sisteme-demokratik cumhuriyete- entegre olabilecek iki ek dinamik bunlardır. Unutmayalım ki, yeni bir sistem, sadece, ona öncülük eden tek bir sınıfın eliyle kurulamaz! Eskiye yok ederek onun içinden çıkıp gelen gücün, yeni sistemin iktidarını olduğu gibi muhalefetini de kendi içinde taşıyan bir potansiyeli ihtiva etmesi gerekir. Daha başka bir deyişle, demokratik cumhuriyet eşiği ancak yeni sistemin içinde yer alacak iktidar ve muhalefet güçlerinin birlikte hareketiyle aşılabılır. Sanırım açık ne demek istediğim! Hani sık sık soruyorlar ya, nerde o "yeni anamuhalefet" diye!. Bakın işte bu sorunun cevabı da çıktı ortaya!..

Evet, yeni anayasayı yaptık, Kürt sorunu da bir şekilde yoluna girdi-yani bu sorun da demokratik siyaset zemininde çözüm yoluna girdi, sonra? Bir şekilde, "başkanlık sistemi" (ya da buna benzer, amaca uygun başka bir sistem) sorununu da hallettik diyelim! Nasıl gidecek bundan sonrası? Yakın dönem açısından AK Parti'nin dışında bir iktidar sorunu gözükmediğine göre, yani iktidar belli olduğuna göre, Muhalefet-Anamuhalefet sorunu nasıl çözülecek? Tabi öyle toplum mühendisliği ürünü sahte çözümlerden bahsetmiyorum ben, işin gidişatından, yapısal süreçten bahsediyorum.

Aslında mesele açık! Yeni olan, daima eskinin içinde oluşup-şekilleniyor demiştik. Yani öyle gökten paraşütle yeni bir „anamuhalefet“, ya da „yeni bir sol muhalefet“ falan inmeyecek bu ülkeye! Bakın ben size söyleyeyim. Eğer bugün AK Partiyle temsil olunan, Anadolu burjuvazisinin başı çektiği iktidarı esas alırsak, yeni anayasayla birlikte oluşacak yeni sistem içinde „anamuhalefet“ görevini de içinde İstanbul burjuvalarından, solcu-demokrat soslu bazı Kürt temsilcilere, gene solcu-liberal-batıcı, sivilleşmeden yana, yeni sürece adapte olmuş Atatürkçülere kadar, bunların bir şekilde bileşiği-sentezi olarak ortaya çıkacak yeni bir parti üstlenecektir. Ama bu kez bunlar, artık eski Devletçi sisteme dönüşü değil, varolan sistemi-demokratik cumhuriyeti temel alarak muhalefet yapacaklarından, bunlara artık yeni sistemin içindeki anamuhalefet unsurları gözüyle bakmak gerekecektir. Bu arada tabi CHP'nin bölüneceğine falan girmiyorum, bütün bunlar açık zaten! Bunun dışında, etnik milliyetçi Kürt-Türk partilerini, falan da saymıyorum. Bu da açık! Çünkü, zora ve şiddete başvurmamak kaydıyla her türlü fikrin-siyasetin örgütlenme olanağı bulacağı bir platform olacaktır yeni sistem.

¹¹ Burada "Müslümanlardan" kasıt, batıcı kültür ihtilalinin mazlum konumuna soktuğu, geleneksel İslam kültürünü kimlik oluşturma sürecinde kendilerine hem bir kalkan, hem de bilgi temeli olarak almış-kabul etmiş geniş halk kitleleridir. AK Partiyi iktidara getiren de bu kitlenin desteğidir zaten..Evet, Kürtler de Müslümandır ama, onların Müslüman olmanın ötesinde, etnik kökenden gelen, şimdiye kadar baskı altında tutulmuş başka kültürel değerleri de vardır.

Peki, bu durumda böyle bir sistemin sağı solu ne olacaktır? Hani, bu trafik polisliği işine çok meraklıyız ya hepimiz!. Kime sağcı kime solcu denecektir böyle bir yapıda? Elimizde iki kriter var bunun için. Birincisi, üretici güçlerin gelişmesini temsil etmek, diğeri de, sosyal adaleti, çevre ve barış sorunlarını savunmak. Bu nedenle, bu iki sorunun belirleyiciliği açısından ilerlilik gericilik de oynak hale gelecektir yeni sistemde. Örneğin, diyelim ki iktidar partisi üretici güçleri geliştirici bir politikayı mı temsil ediyor, o, bu haliyle elbetteki ilerici olacaktır, ama o, aynı zamanda, eğer sosyal adaleti, barış ve çevre sorunlarını ihmal ederse, gelişmeyi, ilerlemeyi sadece onun sonuçlarına- maddi zenginliklere- el koyma olarak anlarsa, yani statükoyu muhafazayı öne çıkarırsa, o zaman da gerici damgasını yiyecektir. Yani artık öyle eskiden olduğu gibi statik bir sağ sol anlayışına yer kalmayacaktır yeni süreçte!

Tabi bunların yanı sıra bir de bilgi toplumuna-modern sınıfsız topluma gidişi-geçişini temsil eden sivil toplum güçleri-unsurları olacaktır yeni sistemin içinde; gerçek anlamda sol-ilerici olanlar da bunlardır aslında. Sistemin ana rahminde gelişen çocuğu temsil eden bu insanları her yerde-bütün siyasi partilerin ve sivil toplum örgütlerinin içinde bulabileceksiniz! Bir tür sokak-yol lambası gibi olacaklar bunlar, ya da, pusula rolünü oynayacaklar sistemin içinde; daha başka bir deyişle, sınıflı toplum kabuklarının içindeki o sınıfsızlık civcivini temsil edecekler!..

BAZI SONUÇLAR..

Şurası bir gerçek: Türkiye bugün küresel dinamikleri de arkasına alarak yükselen bir yıldız. Ülkenin bu noktaya gelmesinde AK Parti'nin oynadığı rol ise açık (şu son on yılda içeride ve dışarda izlenen politikaların buna katkısını kastediyorum). Bunlar tamam; ama bu noktaya nasıl gelindiğini açıklarken ipin ucunu kaçırmadan süreci doğru kavramaya çalışalım. Çünkü evet, Türkiye AK Parti'nin ve Erdoğan'ın elinde bugün bu noktaya geldi, bu doğru, fakat burada esas başarı AK Partililerin ve Erdoğan'ın bireyler olarak üstün zekaya sahip-herşeyi bilen insanlar olmalarında değildir! İşin sırrı, iç ve dış dinamikler arasındaki kesişmelere paralel olarak, sürecin Türkiye'yi getirip bıraktığı yerle ilgili olduğu kadr, buna bağlı olarak zorunlu bir şekilde izlenen politikaların 21.yy'ın paradigmasıyla uyumlu olmasıyla ilgilidir.

Yani Türkiye, eskiden-19 ve 20.yy'larda-olduğu gibi "Kapitalizmin Eşitsiz Gelişme Kanunu" nun sonucu olarak (bir zamanlar Almanya ve Japonya'nın yükseldiği gibi) yükselen bir ülke değildir! Yoksa eti ne budu ne ki Türkiye'nin, eğer öyle olsaydı şimdiye kadar bir kaşık suda boğuverirdi Türkiye'yi!. Bakın şu Erdoğan'ın konuşmalarına, BM'in-Güvenlik Konseyi'nin yeniden örgütlenmesinden bahsediyor. Hiç çekinmeden bir ABD'yi, Rusya'yı AB'yi, Çin'i eleştirebiliyor. Hepsini, "terörist devlet" olarak ifade ettiği İsrail'e göz yummakla suçluyor. Ve çıt yok! Niye? Obama'dan bile hiç ses çıkmadı! Neden biliyor musunuz, herkes söylediklerinin doğru-haklı olduğunu biliyor da ondan. O eleştirilerden sonra Obama çıkıpta bir laf etse dünya kamu oyuna ters düşecekti. Yeniden o eski "yankee" imajına sarılmış olacaktı! Bu nedenle, Erdoğan'ın haklı olduğunu bildiği için susuyor! Peki nereden geliyor Erdoğan'ın bu "haklı olma" durumu, nedir bu işin altında yatan sır? Türkiye'den korktukları için mi susuyorlar? Hayır tabii ki! Erdoğan'ın çıkışlarının 21.yy paradigmasına uygun olmasında yatıyor işin sırrı.

Peki ne midir bu paradigma? Çok basit: Savaşarak değil, kazan kazan politikalarına sarılarak hep beraber zenginleşelim anlayışdır bu..Daha çok bilgi üreterek, daha ucuza daha iyi kalitede mallar üreterek, biribirimizle barış içinde rekabet edelim ve birlikte kazanalım-gelişelim, büyüyelim, küresel zincirin halkaları haline gelelim anlayışdır.. İşte Türkiye'nin ve Erdoğan'ın sırrı budur!

Peki, o koca koca devletlerin, onların kıdemli politikacılarının, onlar bir yana, dünyanın dörtbir yanındaki aydınların, bilimadamlarının çözemedikleri bu sırrı AK Parti ve Erdoğan nasıl çözdü, nasıl odu da 21.yy'ın bütün problemlerini çözebilen bu müthiş silahı ellerine alabildiler onlar, herkesten daha akıllı oldukları için mi? Elbetteki hayır! Hayat, içerde ve dışarda yaşanan bütün o süreçler-tabii bunda jeopolitik konumun da rolü var-Türkiye'yi öyle bir yere getirdi ki, yaşamı devam ettirme mücadelesinde zorunlu olarak çözülmesi gereken problemlerin ancak 21.yy'ın gerçeklerine dört elle sarılılarak çözülebileceği ortaya çıktı.

Çok basit! İçerdeki durum ortadaydı. İçerde, Osmanlı'dan bu yana Devlete bağlı olarak geliştirilmiş, iç pazarı sömürmekten başka bir yeteneği olmayan tekelci asalak bir sermaye ve onun egemenliği üzerine kurulmuş köhne-Devletçi bir sistem vardı. Bu nedenle, ağızlarıyla kuş tutsalar bile bunların karşısında hiçbir rekabet şansları yoktu Anadolu kapitalistlerinin. E, içerde şanssız olmayanın dışarda da bir varlığı olamazdı zaten. Bu kördüğümü önce Özal çözdü. Ve öyle oldu ki, sistem, kabukları kırılıp dışarıya açılıverince önüne çıkan problemleri çözme sürecinde ne yapması gerektiğini hemen anladı. **İçerdeki ve dışardaki rakipleri karşısında tek bir şans vardı onların: Demokrasi ipine sarılmak! Barış içinde daha iyisini, daha ucuza üreterek rekabet edebilmek. Bunun için de işbirliği!..İşte Erdoğan'ın ve Türkiye'nin sırrı budur. Ama bütün bunlar problem çözme pratiği içinde kendiliğinden gerçekleştiği için, olayın özünü halâ onların kendilerinin bile tam olarak anlayamadıklarını düşünüyor insan! Şöyle geriye doğru bakarak, nerelere geldiklerini görünce, vay anasına be, biz neymişiz falan diye düşündüklerine, olup bitenlerden kendi nefislerine pay çıkarmaya çalıştıklarına inanası geliyor insanın! İşte tehlikeli olan budur. Süreci kendi nefesine maletme hastalığıdır.**

Bugün, atalarımızın at sırtında fetihler yaparak gittikleri yerlere giderek oraları yeniden fethetmek mi istiyorsunuz, bunun artık tek bir yolu var: Demokrasi ipine sarılarak, daha çok demokratikleşmek, küreselleşme süreciyle daha çok bütünleşmek. Bunu hiç unutmayın!.

Sanırım olay bütün açıklığıyla ortada! AK Parti'nin ve Erdoğan'ın varoluş diyalektiği budur işte. Bu nedenle, bakmayın siz onların arada bir öyle ilginç-size ters gelen- laflar etmelerine! Bunlar ana rahminden çıkıp gelen o çocuğun üzerindeki eskiye ilişkin kalıntılardır. Henüz daha kendi bilincini tam olarak üretememiş olan-bu yüzden de halâ kendini bulmak için geçmişin içindeki köklerini arayan, o eski referans noktalarına tutunarak bugününü aydınlatmaya çalışan çocuğun kendi bilincini yaratma çabalarıdır.

Peki bütün bunlar bu işin genel gidişine-akışına zarar vermez mi? Hiç merak etmeyin, birşey olmaz! Baksanıza Erdoğan'a hiç ısrar ediyormu, hata yaptığını anladığı an, ya da birisi iyi niyetle bunu ona anlattığı zaman hemen bunu telafi ediyor! Niye? Çünkü o-ve tabii AK Parti güçlerini üretimden alıyorlar. Adamlar taş üstüne taş koyuyorlar, amaçları "üzümü yemek". Öyle entrikalarla iktidarda kalmak falan değil yaptıkları. Türkiye büyürse, kazanırsa kendilerinin de kazanacağını bilerek hareket ediyorlar.

Bu bir, ikincisi de, çok kısa bir zaman içinde iç ve dış dinamiklerin şaşmaz pusulası doğru olanı gösteriyor onlara. Yani, hata da yapsalar bile gene doğru yolu buluyorlar sonunda. Hani demiştik ya, "siz o esen rüzgara bakın" diye..İçerde ve dışarda esen o 21.yy rüzgârlarıdır ki bir AK Parti ve Erdoğan yaratarak gemiyi istedikleri yöne doğru götürüyorlar!. Bu yüzden, bugün AK Parti ve Erdoğan var, yarın bunlar olmasa bile gene de bu gemi-bu rüzgârlar esmeye devam ettiği sürece-yoluna devam eder, içiniz rahat olsun!..

